

ΠΟΙΗΜΑ

Ὠμέγα ὅταν ὁ πρωϊνὸς φάρυγγας
ξερὸς ἀπὸ τὴν ἀχρηστία
θ' ἀρχίζει νὰ στάζει τρωτὰ
φεγγολούλουδα χαρισέ της ὅταν
ὁ ξημερώνοντας δῆχας τοῦ ποιήματος
δραδιάζοντας στήν καμπή ἐνὸς ἄφθαστου δρόμου
σπάει
πέφτει μαλακά
τοῦ μυαλοῦ ἢ ἰδρωμένη δίνη
κάπου μακριὰ
καθαλλάρηδες μὲ σπάνια βιολιά
φέρνουν
φυσσοῦν
τοῦ ὠμέγα τὴ θαμπωμένη συναυλία
ἀκριδὸ μῆλο
ὁ στίχος στήν ἀρχή
τὸ κομμάτι στὸ τραπέζι
ὠμέγα ὅταν κανεῖς δὲν πεινάει
τότε ἄλφα γιὰ τὸν ἔρωτα πάνω στὴ στροφή
τῆς λεωφόρου ἢ στιλπνὴ ἔξαψη
μιὰ δομάδα δῶρα ἀπὸ τὸ παράθυρο
καὶ ξανὰ ἄλφα γιὰ τὸν τρομερὸ ἔφηβο
στὸ τέλος τοῦ βιβλίου
πέφτουν οἱ κῆποι κι ἀνοίγουν μεγάλα χέρια
ἄλφα ποίημα γιὰ τοὺς νεκρούς.

ΑΡΙΘΜΟΣ MACH

πάντα μὲ γέμιζε ἀγωνία ὁ ὑπερσιθηρικός
Μὲ τὸ μυαλὸ πράσινο ἀνεβαίνει τὸ λόφο
ποὺ ἄσπρο ἐπὶ ἄσπρο μαῦρος χαμὸς
Μόλις ξύπνησε καὶ γυρεύει τοὺς φίλους του
ποὺ μπαίνει μέσα σου Βλαδιδοστόχ
Στὰ καφενεῖα μὲ μιὰ κίτρινη φωνή
Στὸ στήθος τῆς Ἑλένης γεννιοῦνται
λουλούδια ἄλλων κόσμων
πέταλα ἄγνωστα
Πνεῦμα λαμπρὸ καὶ χαρούμενο
τσιτσιδώνεται στήν παραλία τραγουδώντας
ποὺ οἱ θλέννες τῶν κυμάτων